

[Finansministeren]

der, som har behov for at få en stimulans, og det er det jo netop netværksprogrammets hensigt at give.

Derfor synes jeg, man har lov til at sige, at der er nogle forskellige opfattelser af, hvor meget man skal støtte, hvor regeringen lægger vægt på, at det først og fremmest er skattebyrden for virksomhederne, der bliver lettet, men når vi ser på erhvervsstøtteordningerne, er det et spørgsmål om at bruge penge dér, hvor vi får noget ud af pengene, og i den sammenhæng betragter jeg bl.a. netværksprogrammet og naturligvis også eksportfremmeordningen som væsentlige projekter.

Så langt så godt. Nu er vi igen i den situation, at finanslovsforslaget skal viderebehandles i Finansudvalget. Jeg glæder mig til den debat, der kommer efter den første behandling, som vi har haft i dag. Jeg håber – og det synes jeg alle tal understreger nødvendigheden af – at der kan blive en bred politisk enighed om, at den stramhed, som ligger i finanslovsforslaget, skal gennemføres, når vi når frem til den endelige vedtagelse af finanslovsforslaget i december.

Vi kan alle have mange ønsker om at hjælpe på det ene og det andet område, men tilbage står, at vi hele tiden er stillet over for en nødvendig prioritering og en erkendelse af, at forudsætningen for bevilling af højere beløb på områder, hvor der er tilstrækkelige argumenter herfor, er, at man skaffer andre tilsvarende besparelser. Hvis man ikke erkender det som noget væsentligt i denne sammenhæng, er det ikke muligt at føre den stramme udgiftspolitik, som ligger i finanslovsforslaget, og det bør og skal være muligt at efterfølge det.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg har ellers altid haft stor respekt for finansministeren, men jeg synes nu ikke, at finansministerens udlægning af virkningerne af medicintilskudsordningen var særlig dækkende – for at udtrykke det meget mildt. Jeg tror, finansministeren fik det udtrykt på den måde, at realiteten i de nye medicintilskudsregler var, at det var de bedrestillede, der nu kom til at betale noget mere for medicinen, og at andre oven i købet slap noget billigere. På den baggrund vil jeg gerne spørge finansministeren, hvad han forstår ved bedrestillede. Er det familien, der skal leve af sygedagpenge, eller er det familien,

der skal klare sig for en efterløn? Er det lavtlønsfamilien, som også har et par børn, de skal forsørge? Er det de grupper, som finansministeren mener kan betegnes som bedrestillede i vort samfund? Det er er i hvert fald de grupper, som også skal betale noget mere for medicinen med de ændringer, man har lavet i medicintilskudsordningen.

Det andet, finansministeren fik nævnt, var, at man jo havde undtaget kronisk syge. Det har jeg også hørt mange gange fra sundhedsministeren og fra fru Kirsten Lee og andre, som synes, at de nye regler er fremragende. Men jeg er nødt til at sige, at de kronisk syge, som blev bedre stillet, er en gruppe på 15.000 kronisk syge, som jeg bestemt under kan blive bedre stillet, for det er nemlig dem, der har meget store medicinudgifter, og som selv skal betale mere end 300 kr. pr. måned til medicin. De blev lidt bedre stillet, men det er ikke rimeligt at bruge udtrykket, at kronisk syge blev bedre stillet, for der findes i hundredtusindvis af kronisk syge mennesker her i landet, som ikke blev omfattet af den ændring, der skete af den månedlige maksimale betaling.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

I modsætning til det omdømme, finansministeren somme tider har i dele af pressen, at finansministerens politiske grundsyn også skulle have en erkendelse af strukturproblemer og ikke løses gennem generelle indgreb, synes jeg nu nok, finansministeren lyder lige lovlig meget liberalistisk i dag.

Jeg kan ikke lade være med at spørge finansministeren, om han ikke er enig i det synspunkt, at en sænkning af erhvervsskatteprocenten vil komme det antal virksomheder til gode, der aktuelt betaler skat, hvis vi gør det på en sådan måde naturligvis, at det i nogen grad er de selvfinansierende, som vi har lagt op til det i »Gang i 90'erne«, og også på en sådan måde, at det ikke presser virksomheders likviditet, som er og skal ind i en ny vækst. Det er vi jo enige om. Men det bliver altså stadig væk kun en femtedel af virksomhederne, som, når alt kommer til alt, nu og her får direkte gavn af et sådant erhvervsskattepolitisk indgreb, og det løser ikke det fundamentale problem, vi har foran os, nemlig at tilpasningerne, de omfattende strukturproblemer, der jo er på erhvervslivets felt, ikke lader